

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 81/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Bess
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik SSA Marek Boniecki (spr.)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Zaczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2021 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. I.

przeciwko (...) S.A. w B.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 21 listopada 2019 r. sygn. akt I C 603/19

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Marek Boniecki SSA Jerzy Bess SSA Józef Wąsik

Sygn. akt I ACa 81/20

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 15 czerwca 2021 r.

Wyrokiem z 21 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił skierowane przeciwko (...) S.A. w B. powództwo J. I., który domagał się:

1) nakazania usunięcia wpisanej na wniosek pozwanej informacji na temat zobowiązania powoda wobec pozwanej w kwocie 4.970 zł z rejestru prowadzonego przez Krajowy Rejestr Długów, Biuro (...) S.A.; 2) nakazanie pozwanej doręczenia wymienionym w pozwie podmiotom, w formie pisemnej, oświadczenia o przyznaniu, że informacje umieszczone w rejestrze są nieprawdziwe i zostaną usunięte; 3) zasądzenia od pozwanej kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych wraz z ustawowymi odsetkami, a nadto zasądził od powoda na rzecz pozwanej koszty procesu.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z którego to uzasadnienia wynika, że:

- powód był dłużnikiem (...) sp. z o.o. w T. z tytułu zapłaty ceny za zakupione od tej spółki towary; zapłacił należności po terminach wynikających z wystawionych faktur VAT;

- pozwana umową z 14 sierpnia 2018 r. kupiła od zarządcy spółki (...) w postępowaniu sanacyjnym wierzytelności wobec powoda, wynikające z tytułu rekompensaty za nieterminowo zapłacone faktury na łączną kwotę 4.970,20 zł, o czym powód został powiadomiony na piśmie.

W ustalonym przez siebie stanie faktycznym Sąd Okręgowy przyjął, że:

- powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w kontekście przepisów art. 23 k.c. i art. 24 §1 k.c.;

- bezsporny był fakt umieszczenia w bazie danych KRD — (...) S.A. informacji o zadłużeniu powoda wobec strony pozwanej, co nastąpiło na wniosek tej ostatniej;

- sporne było natomiast, czy umieszczenie tejże informacji było zgodne z prawem oraz czy naruszało ono dobra osobiste powoda;

- umieszczenie na wniosek strony pozwanej informacji o zadłużeniu powoda w bazie danych KRD - (...) S.A. nie miało charakteru bezprawnego, albowiem wpisy zostały dokonane w oparciu o rzeczywiście istniejącą wierzytelność pozwanej wobec powoda wynikającą z faktur z tytułu zapłaty ceny za towary zakupione od spółki (...), która to wierzytelność w drodze umowy cesji została przelana na rzecz pozwanej;

- wykonywanie przez wierzyciela uprawnień przysługujących mu wobec dłużnika, nadanych mu na podstawie przepisów prawa nie stanowi naruszenia dóbr osobistych dłużnika.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją powód w części oddalającej żądanie nakazania usunięcia informacji oraz wysłania oświadczenia, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w zaskarżonej części, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Apelujący zarzucił błędne ustalenie przez Sąd, że jest dłużnikiem pozwanej, albowiem należności wynikające z faktur uiszczono zostały przez niego w ramach uzgodnień między stronami, roszczenie odsetkowe było przedawnione, a należności z tytułu rekompensaty – zawyżone.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo, z poszanowaniem reguł wyrażonych w przepisie art. 233 §1 k.p.c. ustalił stan faktyczny sprawy, co sprawiło, że Sąd Apelacyjny przyjął go za własny.

Z treści apelacji, aczkolwiek nie zostało to wyrażone wprost, wynika, że skarżący zarzuca Sądowi pierwszej instancji, że na skutek wadliwej oceny dowodów wadliwie ustalił, jakoby istniała wierzytelność pozwanego względem powoda uprawniająca tego pierwszego do przekazania do Krajowego Rejestru Długów prowadzonego przez Biuro (...) S.A. we W. informacji o zobowiązaniu dłużnika.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (t. jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 389), wierzyciel może przekazać do biura informacje gospodarcze o zobowiązaniu dłużnika niebędącego konsumentem wyłącznie wówczas, gdy są spełnione łącznie następujące warunki: 1) zobowiązanie powstało w związku z określonym stosunkiem prawnym, w szczególności z tytułu umowy związanej z wykonywaniem działalności gospodarczej; 2) łączna kwota wymagalnych zobowiązań dłużnika niebędącego konsumentem wobec wierzyciela wynosi co najmniej 500 złotych oraz są one wymagalne od co najmniej 30 dni (uprzednio 60 dni); 3) upłynął co najmniej miesiąc od wysłania przez wierzyciela listem poleconym albo doręczenia dłużnikowi niebędącemu konsumentem do rąk własnych, na adres do doręczeń wskazany przez dłużnika niebędącego konsumentem, a jeżeli nie wskazał takiego adresu - na adres siedziby dłużnika lub miejsca wykonywania działalności gospodarczej, wezwania do zapłaty, zawierającego ostrzeżenie o zamiarze przekazania danych do biura, z podaniem firmy i adresu siedziby tego biura.

Powód nie kwestionował, że miał stwierdzone fakturami VAT zobowiązania względem spółki (...) z tytułu umów sprzedaży zawartych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a każde z zadłużeń zapłacił po terminie każdorazowo wskazywanym w danej fakturze. Skarżący nie udowodnił przy tym, aby zawarł ze sprzedawcą porozumienie dotyczące zmiany terminów płatności ani aby podniósł skutecznie zarzut przedawnienia.

Objęte fakturami transakcje objęte były unormowaniem przewidzianym w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t. jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 424, poprzednio: ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych). Zgodnie z utrwalonym w tej mierze poglądem judykatury, wskazane w ww. przepisie uprawnienie wierzyciela do naliczenia rekompensaty jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie zależy od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany ze spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem. O tym, że powstanie tego uprawnienia nie jest związane ze szkodą świadczą przynajmniej dwie okoliczności. Ustawodawca wyraźnie stwierdza, że chodzi o rekompensatę, przy tym rozumianą nie jako wyrównanie konkretnego uszczerbku, który wierzyciel musi wykazać, ale jako zryczałtowaną rekompensatę za koszty, które musi ponieść w związku z odzyskiwaniem należności (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7.07.2017 r., V CSK 660/16). Brak jest także podstaw normatywnych, aby rekompensatę naliczać jednorazowo od wszystkich nieuregulowanych terminowo należności między tymi samymi stronami, zarówno w kontekście art. 10 ust. 3 ww. ustawy, jak i jej celów, którym jest dyscyplinowanie kontrahentów do terminowego regulowania długów, co z kolei służyć ma bezpieczeństwu obrotu gospodarczego.

Pozwana wykazała także dokumentami, że skutecznie nabyła od spółki (...) wierzytelności wobec powoda, których łączna wysokość przekracza 500 zł (art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych). Powód nie zakwestionował także, aby otrzymał od pozwanej wezwanie do zapłaty z 2 października 2018 r. Okoliczność taka nie wynika również z przedłożonych przez powoda pism kierowanych do pozwanej i (...) S.A. pism z 4 kwietnia 2019 r. (k. 8-12). Oznacza to, że dochowane zostały terminy, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że ocena żądania pozwu, w tym przesłanek z art. 15 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych była wysoce utrudniona, albowiem powód nie zaferował dokumentu, z którego wynikałaby treść wpisu do KRD, na co wskazał już uprzednio Sąd Apelacyjny, rozpoznając zażalenie powoda na postanowienie oddalające wnioski o udzielenie zabezpieczenia. Z tego też względu niemożliwe jest także zbadanie, czy nie przy podawaniu informacji do KRD nie zostały naruszone art. 15 ust. 2 lub art. 15a ustawy

o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych. Ciężar dowodzenia tej okoliczności spoczywał na powodzie (art. 6 k.c. w zw. z art. 24 §1 k.c.).

Wobec podniesionych wyżej okoliczności za trafną uznać należało konstatację Sądu Okręgowego, że działanie pozwanej było zgodne z prawem. Zauważyć przy tym należy, że obowiązek weryfikacji danych określonych w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych spoczywa na (...) S.A., stosownie do art. 15 ust. 3 i 4. Treść pism powoda z 9 kwietnia 2019 r. kierowanych do pozwanej i (...) S.A. wskazuje, że skarżący zareagował dopiero na umieszczenie w KRD wpisu o zadłużeniu, co oznacza, że nie złożył on sprzeciwu na etapie zgłaszania długu do Biura.

Ubocznie podnieść należy, że nawet w przypadku wykazania przez powoda, że doszło do bezprawnego naruszenia jego dóbr osobistych, niemajątkowe żądania pozwu nie mogłyby zostać uwzględnione. Pozwana nie jest podmiotem uprawnionym do dokonywania jakichkolwiek wpisów w Krajowym Rejestrze Długów, albowiem zostało to zastrzeżone do wyłącznej kompetencji (...). Niezrozumiałe jest także drugie z żądań. Nie wiadomo przede wszystkim, komu miałyby zostać doręczone pismo z oświadczeniem (szczególnie wobec użycia liczby mnogiej). Kierowanie go z kolei do (...) S.A. byłoby niecelowe z uwagi na zakres kompetencji tego podmiotu.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną. Sprawa została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym na podst. art. 374 k.p.c.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie pozwanej ograniczyły się do wynagrodzenia radcy prawnego przyjęto art. 98 §1 k.p.c. w zw.

z art. 391 §1 k.p.c. oraz §8 ust. 1 pkt 2 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.)

SSA Marek Boniecki SSA Jerzy Bess SSA Józef Wąsik